

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év március hó 24. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Nógrád Megyei Bíróság 7.B.131/2008/53. számú ítéletét annyiban **változtatja meg**, hogy a Nógrád Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.I/99/2008. szám alatt kezelt, a bűnjeljegyzék 15. tétel alatt szereplő őzláb markolatú kést elkobozza.

Az emberölés büntettének jogszabályi megjelölését a Btk. 166. § (1) bekezdésére pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott börtönbüntetésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2010. év június hó 15. napján kelt 7.B.131/2008/53. számú ítéletével a vádlottat emberölés büntette (Btk. 166. § (1) bekezdés) miatt 9 év börtönbüntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett a járulékos kérdésekről, a bűnjelek lefoglalását megszüntette, azokat részben megsemmisíteni, részben kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A megyei bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.769/2010/1. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt,

mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, egyetértett a bűnösség megállapításával, a cselekmény minősítésével és a kiszabott büntetés mértékével.

A védő írásban is indokolta fellebbezését, melyet a nyilvános ülésen fenntartott, kiegészítve az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó indítványával.

A védő vitatta a megyei bíróság által megállapított tényállást arra hivatkozva, hogy a vádlott az eljárás során végig következetes vallomást tett arra nézve, hogy kés nem volt a kezében, ezt álláspontja értelmében alátámasztotta a hemogenetikai szakvélemény, mely szerint a késen nem volt kimutatható a vádlottól származó DNS minta. Vitatta az orvos szakértők véleményét a vádlott könyök sérülésének jellegét illetően, valamint hiányolta a vádlott ismételt orvosi vizsgálatát, amely alapján az általa elszenvedett sérülések súlyosságáról, keletkezési körülményeiről pontosabb képet lehetett volna alkotni, és amely egy esetleges jogos védelmi helyzet megállapítására adhatott volna okot.

A védő szerint az orvos szakértők véleménye nem cáfolta a vádlott azon védekezését, mely szerint a sértett a kapu rángatása közben, annak visszacsapódásakor saját magát szúrhatta meg.

A poligráfos vizsgálatok eredményeit, valamint a diszpécser-szolgálattól beszerzett hanganyagot álláspontja szerint az első fokú bíróság egyoldalúan értékelte, azoknak a vádlottat mentő részeit nem vette figyelembe.

Indítványozta, hogy a vádlottat szállító rendőrök vallomását az ítélet tábla zárja ki a bizonyítékok a sorából, szintén megemlítve, hogy a megyei bíróság nem megfelelő módon értékelte a rendőri jelentéseket sem.

Mindezek alapján a védő módosította a korábbi indítványát és amellett, hogy elsődlegesen változatlanul a vádlott felmentését indítványozta, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, míg harmadsorban fenntartotta az enyhítésre irányuló fellebbezését.

A vádlott utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy mindvégig magára terelte a gyanút, és ezzel félrevezette a hatóságot. Kérte felmentését, mert állítása szerint nem ölte meg a sértettet.

A Fővárosi Ítélet tábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva az első fokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit maradéktalanul megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének lelkiismeretesen eleget tett, részletes és körültekintő eljárása során a bizonyítási indítványoknak is helyt adott. Valamennyi rendelkezésére álló bizonyítékot rendkívül részletesen, alaposan értékelte és mérlegelte, indokolási kötelezettségének mindenre kiterjedően eleget tett.

A Nógrád Megyei Bíróság tényállását a vádlott tagadásával szemben a dulakodás egy részének szemtanúi - 1. és 2. számú tanú - vallomására, a helyszínen intézkedő rendőr tanúk vallomására, a további tanúvallomásokra, a mentő diszpécserével folytatott telefonbeszélgetés hanganyagára, az igazságügyi orvos-, hemogenetikus, elme-, és pszichológus szakértői véleményekre, a helyszíni szemle jegyzőkönyvében foglaltakra, a fényképmelléletekre, a további okirati bizonyítékokra, a poligráfos vizsgálatok eredményei alapította.

A fellebbezésben foglaltak kapcsán az ítélőtábla rámutat arra, hogy a védőnek a következetes vádlotti vallomásra való hivatkozása nem helytálló, ellenkezőleg a vádlott többször változtatta vallomásait a tekintetben is, hogy a sértett hogyan szerezhette a sérüléseit. Eszerint először azt vallotta, hogy dulakodott a sértettel, de azt nem tudja, hogy hogyan keletkezett a sérülése, ezt követően akként nyilatkozott, hogy a dulakodás során valahogyan kiesett a sértett kezéből a kés, amit ő - éppen négykézláb a földön támaszkodva - a kezébe fogott, majd hátradobva így találta el a sértettet, majd ismételten megváltoztatva vallomását azt adta elő, hogy a sértett, miközben kezében volt a kés, rángatta a kertkaput, amely visszacsapódott és így szerezhette a sérülését.

Legutoljára pedig azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy a sérülést más okozta a sértettnek.

Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott szavahihetetlennek bizonyult, következetlen vallomásokat tett és szemben a védő érvelésével nem volt helytálló az sem, hogy a vallomásaiban következetes lett volna abban, hogy a kés egyszer sem volt a kezében a cselekmény ideje alatt. A hemogenetikus szakvélemények, illetve a szakértő a tárgyaláson arra is egyértelmű magyarázatot adott, hogy miért nem lehetett más DNS mintáját kimutatni az elkövetés eszközén a sértettén kívül.

A megyei bíróságnak a cselekmény helyszínére vont következtetése megalapozott, azt a helyszíni szemle adatai, a vércseppek elhelyezkedése, a hemogenetikus szakvélemények támasztják alá. A helyszíni szemle fényképmelléklete alapján is jól kivehetően a kapu előtt, annak közelében történt a bűncselekmény elkövetése, onnan láthatóan egyetlen nyom vezetett a ház bejáratához, ebből is következik, hogy a sértettnek befelé kellett haladnia a sérülés elszenvedését követően, mert a lakásban vált mozgásképtelenné.

Vitatta a védő az orvos szakértői véleményeket a vádlott könyökén lévő sérülés jellegét illetően, hivatkozva a saját tapasztalatára. Ezen kérdés eldöntése orvos szakértői feladat, a vádlott sérüléseit a cselekményt követően rövid idő múlva orvos megvizsgálta, arról igazságügyi orvos szakértői vélemények is készültek, melyek kétséget kizáróan megállapították, hogy a kérdéses könyöksérülés nem vágott, metszett sérülés, cáfolva így a vádlotti előadást. Ezen orvos szakértői vélemények alapján egyébként nem fogadható el a vádlott vallomása az általa elszenvedett nagyszámú sérülésre vonatkozóan sem.

Az igazságügyi orvos szakértők a szakvéleményekben, illetve a tárgyaláson tett nyilatkozataikban a sértett által elszenvedett sérülés keletkezési mechanizmusára vonatkozó különféle vádlotti verziókat egyaránt kizárták.

A poligráfos vizsgálatok kapcsán általánosságban rögzíti az ítéletábra, hogy annak elsősorban a nyomozás irányát meghatározó szerepe a hangsúlyos, a bizonyítékok értékelésekor pedig járulékos szerepe van, valamely bizonyítékot (vallomást) erősíthet vagy gyengíthet, a jelentőségét is ennek megfelelően kell megítélni.

Emellett jelen ügyben külön kiemeli azt az ítéletábra, hogy csúcsfeszültség tesztek nem készültek, így - a szaktanácsadó által is kimondva - maga a vizsgálat nem volt teljes értékű, a validitása 85 %-os.

Az első fokú bíróság értékelése a poligráffal kapcsolatban egyebekben helytálló.

A rendőri jelentéseket, mint okirati bizonyítékokat törvényesen vonta értékelési körébe a megyei bíróság, az intézkedő rendőrök kihallgatása szabályszerűen történt, a vallomásaik értékelése az egyéb bizonyítékokkal összevetve részletesen és alaposan megtörtént, az elsőfokú bíróság megfelelően számot adott arról, hogy mit miért fogadott el. Nem volt indok a rendőr tanúk vallomásainak a bizonyítékok köréből való kirekesztésére.

Szintén teljes körűen mérlegelte a megyei bíróság a diszpécser szolgálat hanganyagát és helyes következtetéseket vont le abból - a további bizonyítékokkal összhangban - a vádlott bűnösségére.

Mindezek alapján az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A Nógrád Megyei Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése is. Mindössze a szándék tekintetében szükséges helyesbíteni az elsőfokú bíróság indokolását.

A megyei bíróság teljes körűen felsorolta a figyelembe veendő szempontokat, azonban azokból nem vonta le a helyes következtetést.

E körben az ítéletábra az alábbiakat emeli ki:

A vádlott és a sértett közötti kölcsönös dulakodás, mely a sértett támadó fellépése miatt alakult ki, a házból az utcára kikeveredve látszólag véget ért. A sértett erőfőlnye folytán a vádlott volt elsősorban a bántalmazás elszenvedője. A vádlott ennek hatására ment vissza a házba és vette magához az emberi élet kioltására egyértelműen alkalmas, saját tulajdonát képező özláb markolatú kést, és azzal a céllal, hogy a sérelmeiért a vele szemben erőfőlnyben lévő sértetten elégtételt vegyen. Ismételten kiment az utcára és a késsel a vele szemben álló sértettet felülről lefelé, hátra felé irányulóan, legalább közepes erővel szíven szúrta.

Mindezen körülményekből, a vádlott indítékából, az elkövetéshez használt eszközökből, a támadott testtájékából, a szúrás erejéből, irányultságából viszont arra kell következtetni, hogy a vádlott a cselekményt nem eshetőleges, hanem egyenes szándékkal követte el, az elkövetési magatartás kifejtésekor kívánva a sértett halálát.

A védelem által felvetett esetleges jogos védelmi helyzet az irányadó tényállás mellett kizárt, az elsőfokú bíróság ezzel a kérdéssel is foglalkozott és helytálló indokokkal vetette el azt. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a vádlotti tagadás mellett kevésbé értelmezhető a jogos védelmi helyzetre való hivatkozása a védelemnek.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket teljes körűen feltárta, az enyhítő körülmények közül azonban mellőzendő az eshetőleges szándék, figyelemmel az ítélőtábla jogi indokolásában kifejtettekre, mely szerint a vádlott egyenes szándékkal követte el a cselekményt.

A megyei bíróság által kiszabott büntetés tetтарыныы, igazodik a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, annak további enyhítésére nincs lehetőség.

A vádlott nyomozati vallomása alapján az elkövetés eszközéül használt őzláb markolatú kés a saját tulajdonát képezi, ezért azt a Btk. 77. § (1) bekezdés a/ pontja alapján el kell kobozni, így az ítélőtábla az erre vonatkozó rendelkezést megváltoztatta.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság az írásba foglalt ítélet rendelkező részében az emberölés büntettének a jogszabályi megjelölését - nyilvánvaló elírás miatt - tévesen jelölte meg, ezért azt helyesbítette azzal, hogy a szóban kihirdetett „kisítéletben” a hivatkozás helyes.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélőtábla a kifejtettekre tekintettel a Nógrád Megyei Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítélőtábla a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította a vádlott által első fokú ítélet meghozatalától előzetes letartóztatásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

Budapest, 2011. év március hó 24. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Nógrád Megyei Bíróság 7.B.131/2008/53. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.335/2010/10. számú ítéletében írt változtatás mellett jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2011. év március hó 24. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
tisztviselő*